

loven, der tager den mest Tid, kommer til at indeholde saa lidt Nytt som muligt, og at man strax ved Samlingens Begyndelse faar forelagt samtlige eller næsten samtlige de Arbeider, som kunne ventes at fremkomme fra Regjeringen, for at man kan indrette sig derefter, og for at det saa kan lykkes at faae Samlingerne tilendebragte i en rimelig Tid. Jeg antager at Regjeringen selv vil udtale, hvorfor den for sit Vedkommende ogsaa af Hensyn til Administrationen anser det for ønskeligt, at vi ikke have disse lange, resultatløse Rigsdagsamlinger, men ieg mener for mit Vedkommende ogsaa at turde udtale, at baade for os som Medlemmer af Repræsentationen og for dem, fra hvem vi møde med Mandat, nemlig vore Vælgere, er det ønskeligt, at vi i saa Henseende faae nogen Begrændsning. Det staar i det Mindste for mig saaledes, at Samlinger, der med Besvær, jeg havde nær brügt det Udtryk, flæbe sig hen i 7 til 8 Maaneder uden Udbytte, tære uforholdsmæssig ogsaa paa vore Kræfter. Jeg skal ikke lægge noget som helst Dølgemaal paa, at jeg tror, at det, som maa være ønskeligt for et hvilket som helst konstitutionelt Land, altsaa ogsaa for Danmark, er, at Repræsentationen sammensættes af Mænd, der foruden Rigsdagsvirksomheden tillige have anden Virksomhed eller rettere sagt — det var ikke ganske korrekt — at Repræsentationen hovedsagelig sammensættes af Mænd, hvis Virksomhed væsentligt ligger udenfor dette Thing, som altsaa kun kunne offere en mindre Del af deres Tid paa Rigsdagsvirksomheden. Og det forekommer mig, at naar vi udvilde os i den Retning, vi ere gaaede, med de lange og resultatløse Samlinger, bliver Forholdet let dette, at naar man har en anden være sig større eller mindre Gjæring at varetage, vil det blive vanskeligere og vanskeligere for saadanne Mænd at tage Del i Rigsdagsarbeidet. Det tror jeg ikke er heldigt. Jeg berørte endelig et andet Moment, som ligeledes i denne Forbindelse har Betydning for mig, nemlig Hensynet til vore Vælgere, til Folket. Det er min fulde Overbevisning, at Interessesen svækkes hos Folket for selve Lovgivningsvirksomheden, for den egentlige Del af Rigsdagens Arbeider, og jeg tror ikke, at en stundom maasse noget kunstlig Iver eller Interesse for et saakaldt Magtspørgsmaal kan træde i Stedet for den Interesse, som jeg nævnte, for selve Lovgivningsarbeidet, de egentlige Rigsdagsarbeider, og derfor er det min Overbevisning, at, dersom det konstitutionelle Liv hos os skal trives, maa det trives paa en noget anden Maade end den, hvorpaa det, som berørt, har udviklet sig i de senere Aar. Jeg vil som Slutning af, hvad jeg her har udtalt, endnu gjøre en Bemærkning, som efter min Mening har ikke Lidet at sige med Hensyn til dette Spørgsmaal her. Jeg ønsker saa godt som Nogen, at Repræsentationen, og særlig dette Thing, hvoraf jeg har den Ære at være Medlem,

skal nyde enhver Anseelse og enhver Indflydelse, som det kan have, men jeg frygter for, og det siger jeg rent ud, at denne Forsamling, hvoraf jeg har den Ære at være Medlem, er udsat for at løbe den Fare — for mig i det Mindste staar det som Noget, der er i Begreb med at indtræde, — at tabe Noget af sin Magt og Indflydelse. (Afbrudt). De Herrer holde maasse ikke af at høre det, de have maasse en modsat Mening, men jeg har Lov til at have min Mening, og det er med Beslagelse, at jeg siger, at i de Aar, jeg har været Rigsdagsmand, har jeg haft en Følelse af, at den Magt, Rigsdagen og navnlig dette Thing havde, er især med at tabe sig, og jeg er tilbøjelig til at tro, at en ikke ringe Del af Grunden dertil maa søges i den Omstændighed, som jeg berørte, at vi sidde her saa længe sammen, uden at vor Virksomhed efterlader sig synlige Spor. Da jeg nu engang har Ordet, kunde jeg have Lyst til at udtale mig om andre Ting, men, som sagt, da Villedet, der er oprullet for os, ikke er synderlig lysteligt, vil jeg afvente og se, hvad der kommer fra den anden Side, for mulig en anden Gang at faae Ordet, og da nærmere gaa ind paa de enkelte Spørgsmaal, jeg ellers havde haast isinde at drøle ved.

Formanden (Kraabbe): Jeg vilde meget hellere, om Forhandlingerne her skulde blive forlængede ved Forhandling om det, der ligger udenfor Finantsloven, nemlig Spørgsmaalet om Rigsdagsamlingernes Længde. Jeg tror at turde udtale, og deri har jeg vistnok Samstemning fra hele Thinget, at korte Rigsdagsamlinger ville vi kun kunne gjøre os Haab om, naar to Betingelser opfyldes, den ene, at hver Mand af Thinget gjør sin Pligt — og det tror jeg, Enhver har Billie til — og den anden, at der er det ønskelige Forhold mellem Thinget og Regjeringen. Saa kommer der saa korte Samlinger, som Arbeidet paa nogen Maade kan tilstede. Uden dette vil der selvfølgelig altid komme en Forkængelse; den er ikke ønskelig, men den vil først kunne undgaaes, naar de naturlige Betingelser for Forkortelsen komme tilstede. Forhandling derom vil i ethvert Tilfælde kun modvirke det Formaal, for hvilket man taler.

Th. Nielsen: Den sidste ærede Taler mente, at det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Bojsen) havde haft meget ondt ved at faae det lyse Billede bort, som den høitagede Finantsminister oprullede af vor finantsielle Tilstand, skjøndt han havde gjort sig al mulig Flid derfor. Dertil skal jeg bemærke, at mig forekommer det ikke, at det nævnte ærede Medlem gjorde sig nogen Flid i saa Henseende; han fremsførte nemlig kun det ene Punkt, at Jernbaner kunne ikke regnes med som fuldt Aktiv, og det synes mig, at han gav meget gode Grunde for, at de ikke kunne